

MISJONS-RØSTEN

Lesalg 15 ore.

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

Nummer 6.

15. mars 1942.

14. årgang.

Gir vi akt på Guds ord?

Da kom de hans ord ihu. (Luk. 24, 8).

Slik gikk det med noen av Jesu disipler, da de tidlig på påskemorgen, etter Jesu korsdød, kom til hans grav. Begivenhetene under denne høytid var det tyngste og mørkeste timer i disiplenes liv. Dette at Jesus måtte lide en slik smertefull og forsmædelens død, synes for dem så helt uforståelig og uoverkommelig. Var ikke han Guds veldige konge, som skulle gi dem selvstendighet og gjenreisning av Israels rike? Et rike med glans og herlighet, hvor de skulle inneha framskutte stillinger. Slik hadde de tenkt seg det; men så hendte dette skjendige og uhorste forferdelige, Jesus ble dømt til døden, ja, korsets bitre død. Alle disiplenes planer ble revet istykker på få timer, deres håp ble lagt i grus, og mørke, uro, tvil og håpløshet fylte deres sinn og tanker. A — hvor trist, så mørkt og fortvilet. Der sto de, ribbet for alt. Hvor skulle de hen? Hva skulle de gjøre? — — Helt hjelpeløse, rådville og oppgivne, satt de innenfor lukkede døre.

Men hvorfor gikk det slik?

Hadde ikke Jesus gjort dem bekjent med sin lidelse og død? Hadde han aldri åpenbart denne sannhet for dem? Var de helt uvitende om det som nå hadde skjedd? — — Nei, vi finner av evangeliene at Jesus ved flere anledninger tydelig og klart omtaler sin lidelse, død og oppstandelse for sine disipler. Men denne sannhet hadde ikke fått rom i deres hjerter, den hadde ikke oppklart deres sinn. De levde i sine forutfattede meningers planer, om det kommende jordiske rike med glans og prakt. Alt dette sto som et sterkt stengsel, som en mur, hvor sannhetsordet ikke trengte igjennom. Først etter at fullbyrdelsen av det

talte ord hadde skjedd og de pånytt ble minnet om samme sannhet av englene ved graven idet de sa: «Hvorfor søker I den levende blant de døde? Han er ikke her, han er oppstanden, kom ihu hvorledes han talte til eder mens han ennå var i Galilea, da han sa at menneskesønnen skulle overgis i syndige hender og korsfestes og oppstå på den tredje dag.»

Da kom de hans ord ihu!

Hvilken opplevelse måtte ikke dette være for de fryktende, motløse og forpinte disipler. Hvilket flom av lys måtte ikke strømme inn i deres hjerter i samme stund. Hvor måtte ikke håpets flamme lue og troens brand tendes ved erindringen av Jesu ord. De minnes i ett nå at det hadde bare skjedd det som han selv hadde sagt skulle skje. Nå måtte tvilen vike og gi rom for glede og takksigelse for en sådan herlig frelser som Jesus.

Tenk om hans ord hadde fått rom og plass hos dem før, om de hadde lagt dem inn over sitt hjerte og grunnet på dem. Da ville de vært spart for så meget. Fra tvil, uro, engstelse, mørke og frykt. Hvilken salig trøst ville ikke Jesu ord vært for dem i prøvelsens tunge og smertefulle timer. Om hans ord hadde stått klart for deres troes blikk, da ville hans grusomme lidelse, hans pinefulle død vært seirens sikre pant, i prøvelsens hårde stund. *Hans ord ville vært den faste grunn i lys av begivenheternes gang.* Det ville vært den usvikelige støttestav, den evige kraft, hvorfra mot blir gitt når det aller mest trenges.

Slik er Guds ord når dets sannhet får opplyse hjerte og bli derinne.

Hvilken alvorlige lærdommer gir ikke dette vi her har omtalt oss. Tenk på endetidens fryktelige begi-

venheter, alt som skjer i verden. Hvilken uro! Hvilken nød? Hvilken elendighet og død! Hvilken kvaler, sorg og smerte! Hvilket savn, skrik og tårer! Hvilket bunnløst hav av lidelse! Hvilket mørke og fortvilelse! A — du arme jord! Du blødende og av synden og satan herjede menneskeslekt!

Tidens store tegn oppfylles like for våre øyne. Vi har hørt det igjen og igjen, møte etter møte, preken etter preken. Vi har hørt det skulle komme, at det måtte skje, og allikevel — — vi er fryktomme og engstelige, spørrende og rådville. Skjønt alt dette burde styrke vår tro på *Bibelens urokkelige sannheter.*

Så tilslutt tenker jeg på alle dem som vil komme «Herrens ord ihu,» først når det er evig forsent. Alle disse som hørte Bibelens sannheter om frelse og dom gang etter gang; men som utsatte og utsatte, som tvilte og nølet og derfor ikke omvendte seg. Disse vil angre, de vil gråte og jamre i smerte og nød; men forsent — forsent — forsent.

Skal du være en av dem? ? ?

Josef Ruud.

Gi ikke opp!

En ung gutt hadde fått et regnestykke å løse, men kom ingen vei med det. Han ba noen andre hjelpe seg, men ingen av dem kunne løse oppgaven. Da satte han seg fore å ikke gi opp før han hadde greid det selv. Han arbeidet iherdig, og til sist lyktes det. Da han var ferdig skrev han i dagboken sin:

«Løst et vanskelig regnestykke mandag kveld den 2. september kl. 1/2 12 etter mange forsøk som tilsammen tok over 20 timers arbeid.»

Utholdenhet lønner seg.

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN
I MISJONENS TJENESTE.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i hver måned.

Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementspris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovennevnte adr. Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartalets slutt.

Trykt i Centraltrykkeriet - Sarpsborg.

*Velt alle dine veier
og all din hjertesorg,
på ham som har i eie
den hele himlens borg!
Han som kan stormen binde
og byde bølgen blå,
han skal og veien finne
hvorpå din fot skal gå.*

En stor hjelp.

Etter at krigen mellom Amerika og Japan begynte er 26 norske misjonærer, som var utsendt fra norske myndigheter, uten underhold. Det er nemlig forbudt å sende penger fra Amerika til China.

Filadelfiaforsamlingen i Stockholm har nå sendt tilstrekkelig til en måneds opphold og satt igang en innsamling til fortsatt hjelp. Det er godt at Gud kjenner sine. Om de frie misjonærer er regnet med blant de 26 kjenner vi ikke til.

Noen nye abonnenter

har vi fått i år, men ønsket mange flere. Det er noen av våre venner som har sendt inn abonnenter og det er vi takknemlig for. Det viser seg at hvis det blir gjort noe for å samle abonnenter så går det an å få noen. Vil ikke dere som selv er blitt velsignet ved lesningen av bladet forsøke å få en ny tinger, om ikke flere.

Feil

i ekspedisjonen kan naturligvis forekomme. Hvis noen ikke får bladet i noenlunde rett tid så vær snild å meld fra. Vi skal gjøre alt vi kan for å rette på det.

Borte fra legemet -- hjemme hos Herren.

«For mine tanker er ikke eders tanker, og eders veier er ikke mine veier, sier Herren.» Es. 55, 8).

Tirsdag 21. jan, henvo vår høyt elskede søster i Herern, Thea Gamst (født Jahren) etter en tids sjukeleie. En elsket hustru og mor er således borte fra hjemmet, hvor savnet er stort. Herren trøste hennes sorgende mann og lille Hjørdis.

En stor vennekrets både i syn og nord står også tilbake med sorgen og savnet av en elsket Herrens tjenerinne. Jeg tenker da først og fremst på de mange Herrens vitner, både brødre og søstre, som gikk inn og ut i hennes hjem da hun bodde i Drammen, hvor hun fikk anledning til å utfolde sitt av Gud berikede hjertelag mot Guds sendebud.

I 1928 nedla Thea Gamst sitt virke i Drammen, og flyttet hertil, hvor hun året etter ble gift med predikant Oskar Gamst. Hennes dype kristelige innstilling dikterte henne til å fortsette i samme spor som tidligere, idet hennes hjem her sto åpent for Herrens vitner. I sannhet et hvilested, som hun og hennes mann i skjønn forening bygget opp.

Thea Gamst ble så kjær for oss, vi som sto henne nær i senere år. Hennes innsats i menigheten her var så verdifull, hennes livsfriske vitnesbyrd på møtene var preget av Helligåndens åpenbaring, som også virket manende og ansporende, både på frelste og ufrelste. Hennes ferd iblant oss var så oppmuntrende. Alltid kunne en regne med hennes støtte, både timelig og åndelig. Hennes lyse smil og vinnende vesen gjorde at hun vant seg venner over alt hvor hun kom. Din livsdag ble så brått avsluttet.

Vi holdt deg fast en stund med bønn og tårer
Men hytten var for slitt — og snoren brast!
Den gyldne skål falt ned og hjertets årer
Blott vant å ro i land sin dyre last.

Du har det best som Herren har det villet.
Vi vil ei ønske deg tilbake her.
Du alltid himlens kyst foran deg stillet,
Og tenk, nå er du allerede der!

Venner i syd og nord lyser fred
over ditt minne.

Brevikbotn i februar 1942.

Nils Stien.

Fra Askim.

Fra Askim meldes at de har hatt en god tid i «Eben-Ezer.» Br. Arnt Andersen virket der en lang tid i fjor og flere kom da med. Siden er flere frafaldne kommet tilbake og det har vært en vekkende ånd over møtene. Flere av dem som i de senere år har stått utenom har nå kommet tilbake og det er gode møter.

Frelsesarmeen i landene på kontinentet.

Ifølge sist ankomne svenske «Stridsrop» fortsetter Frelsesarmeen sitt arbeid i Ungarn, Jugoslavia og også i megen stor utstrekning i Holland. — Selv om krigen selvfølgelig i en viss utstrekning setter sitt preg på arméens arbeidsforhold, er dog Gud takknemlige for de muligheter som i rikt mål ligger til rette for tjenesten både i ord og gjerning.

I Tyskland holdes møter som vanlig, og sjele vinnes for Gud. Generalsekretær Gruner har nylig ledet et forenet friluftsmøte i Berlin som samlet store tilhørerskarer. Territoriallederen for Frelsesarmeen i Tyskland har nylig besøk Syd-Tyskland og Wien.

Ved et bombeangrep mot Hamburg ble et av Arméens herberger for menn fullstendig ødelagt, men det var ingen omkomne. Gjennom myndighetens hurtige inngripen kom gjenoppbygningsarbeidet i gang bare et par dager etterpå.

I siste nummer av det franske «Krigsrop» meddeles at krigsskolen er gjenåpnet. Til sjef for denne er utnevnt brigadér Irene Peyron, hittilværende sjef for Paris divisjon. Velkomstmøtet for de nye kadetter fant sted den 21. september. I sommerens løp har Arméen i Frankrike kunnet skaffe over 400 barn et tre ukers opphold på landet, og mange kommer og til å holde en av barnekoloniene åpne hele vinteren.

Utenfor Paris har Arméen en landsbruksskole i gang, hvor unge lærer opp til å bli jorddyrkere.

(Krigsropet).

Med sang og gitarspill i Guds kraft.

Misjonær *Per Holmen* ble født på Tynset i Østerdalen 19. august 1868 av foreldre Embret Holmen og hustru Marit, født Bangen.

Per hadde den lykke å vokse opp i en troende heim. Kvikk og livlig var han som få. I 16 års alderen ble utlengten så sterk, at hans kjære foreldre og den fagre bygda ikke lenger kunne holde på ham. Han reiste til sjøs.

Siden kom han inn på styrmannsskolen i Kristiania. Og i denne tid ble han omvendt til Gud. — A. Schoug, Otto Treiders medarbeider, og Narvestad ble hans åndelige fedre.

Så bar det atter til sjøs, og nå ble det en kampfull og prøvsam tid for den nyfrelste. Men Herrens trofaste omhu fulgte ham, og de evige armer holdt ham fast.

Kommen til Amerika, sa han sjølivet farvel og kom inn på misjonær Fr. Franson's bibelkurs i Brooklyn. I januar 1891 ble han så ilag med flere andre sendt til China av Skandinavisk Alliansemisjon.

Etter et par år i Nord-China opp-tatt med språkstudier og stadig på reiser fra landsby til landsby med kameratene, kom han til Sian-fu (nå Changan), hovedstaden i provinsen Shensi.

Dyktige, lærde og erfarne misjonærer fra forskjellige selskaper hadde gjort flere forgjeves forsøk på å åpne misjonsvirksomhet i denne byen. Og man trakk nok litt på smilebåndet da disse unge, uerfarne skandinaver gjorde «angrep» på byen.

Holmen fikk leiet et ganske lite hus i byen og bodde her sammen med sin kinesiske lærer og en tjenestegutt.

Etter noen måneder kom det til et oppløp for å få «den utenlandske djevel» ut av byen. Læreren og gutten forlot ham, da de fant det risikabelt å være i hans tjeneste. Holmen festet et tau i et tre i bakgården for å kunne fire seg over have-muren om huset ble stormet. Og i tre døgn hadde den unge misjonær Gud og ingen annen å tale med om sin kritiske stilling. Med Bibelen og en beskjedne kassebeholdning under

hodeputen, ble det å tilbringe nattetimene i bønn. Mat ble det smått med, da han ikke turde vise seg på gaten.

Holmen nevner selv oppløpet i privatbrev fra Sian-fu datert 9. nov. 1893:

«Her i staden har det for få uker siden vært opprør mot oss. Jeg kunne fortelle mange små historier herom — —. Kun må jeg si at Herrens miskunnhet var stor imot meg, ti intet ondt vederfartes meg, skjont mange kom for å undersøke hva landsmann jeg var. Men det ble ganske fredelig da min lærer Suen forklarte at jeg var norsk.» (På dette tidspunkt var altså læreren kommet tilbake).

Han sto sikkert nokså fattig når det gjaldt å forklare seg for folkehopen. Men han visste en langt bedre vei: Han kunne *be*. Og dernest elsket han kineserne.

Han grep sin kjære gitar, sprang opp på en benk og tok til å synge. Bråk og larm døde hen, rop og skrik stilnet av. Det ble så tyst og stilt i opprørsflokken.

Massen lyttet i taus undring. Dette var noe nytt — norske og engelske sanger til gitar-musikk! Hele skaren glemte sitt ærend og betraktet denne underlige hvite mann med de milde ansiktstrekk og det kjærlige blikket. Og Gud Herren hjalp! De innfødte sjonte at han ikke kunne være fullt så farlig som de ville ha ham til, og de besluttet å la ham være i fred.

Verket var gjort. *Chinas gamle hovedstad var åpnet for evangeliet!* Den var erobret i Guds kraft ved sang og gitar-musikk.

I september 1894 kom den unge banebryter til Hankow. Han skriver i privatbrev av 15. september at han ble rikt velsignet på møtene her ved Mrs. Baxter og Miss Murray. — Kristi gjenkomst var emnet for disse møter.

Dette brev — hans siste — begynner med: «Kjøpslår inntil jeg kommer» — og slutter med disse ord: «Vi må takke Gud for alle venner.»

Misjonær Holmen døde lykkelig i troen på sin Frelser 26 år gammel. Vi lyser fred over hans minne.

E. i «Misjonsvennen».

«Jeg vasker bestandig hendene».

Det var i en fangeleir. En ganske stor skare var samlet til aftenandakt, og den som talte, kjente godt at han hadde en lyttende skare foran seg. Etter slutningsbønnen deler andaktsholderen ut forskjellige oppbyggelige skrifter og bøker. Man formelig vil rive ham overende, for alle vil gjerne ha, selv om han forsikrer at det skal bli nok til alle. Det er en som spør etter en bestemt sangbok, og det blir svart: «Kjenner De den boken? Er de kanskje en kristen?» Og den som deler ut bøkene, ser inn i to tårefylte øyne. Han får vite at den spørrende har både troende far og mor, og at han selv hadde et nytestamente. Det var det eneste han hadde fått med seg, og det var som ganske nytt. Da han undret seg over at det var så pent, fikk han til svar: «Jeg vasker bestandig hendene før jeg har fram boken».

Så dyrebart var testamentet for denne fangen at han ikke ville tilsmusse det med sine urene hender.

Nå, det skulle selvfølgelig ikke vi heller. Men det er ikke det verste. Bibelen ønsker at den blir tatt i bruk. Ja, den så gjerne at dens blad blir både smussige og slitt på grunn av flittig lesning. Først da kan den få lov til å bli til velsignelse — ja, kunne rense både de hender og hjarter som er tilsmusset av synd og all slags urenheter. Hva den ikke ønsker, er å bli stående ren i bokhyllene rundt omkring i hjemmene, fordi ingen har bruk for den sannhet og de livsverdier den har å bringe urene mennesker i en syndefull verden.

Og i hvor mange hjem hos oss her i Norge tror dere ikke at det er tilfelle? Riktignok leser mange i Bibelen i dag, og bibelsalget er nok økt veldig i de senere år, men det kan sikkert bli enda flere bibellesere.

Det var også å ønske at den gamle bibelboka ble aktet så høyt og helig og fikk den plass i vårt folks bevissthet at vi også vasket hendene før vi tok fram boken.

N. Misjonst.

Takk, Fader, at du var så god mot Adams falne ætt, du frelste oss ved lammets blod og ga oss barnereitt.

Hvilket tog er De på?

Jeg leste engang en fortelling om en jernbanemanns drøm. Denne fortelling har stått så levende for meg, at jeg har lyst til å gjengi den her.

Han forteller: — Jeg drømte at jeg sto ved en stasjon med tre jernbanespor. Jeg så da at et tog nærmet seg og stanset ved stasjonen. Dette var annerledes enn noe annet tog jeg tidligere hadde sett. Lokomotivet og alle vognene var hvite, — hvitere enn sne. Togets personale og alle reisende var klædde i hvitt. Et storartet musikkor var med. Sangerne og musikkernes klær og instrumenter var også hvite. Der ble seg meg: «Dette er toget til det nye Jerusalem.»

Jeg hørte en vidunderlig sang, musikk og lovprisning. Alle var lykkelige og glade, og det lyste av deres blikk. Jeg hørte en røst som sa:

«Disse er de som er kommet ut av den store trengsel, og de har tvettet sine kjortler og gjort dem hvite i Lammets blod.»

Etter noen øyeblikks forløp kom et nytt tog kjørende inn på stasjonen på det samme spor. Det besto av en masse vogner av alle mulige farver — grønne, røde, brune, gule, fiolette, blå o. s. v. Dette var større enn noe annet tog. Der ble sagt meg: På dette tog er vi alle. Jeg fikk se folk i drakter av de forskjellige farver og snitt komme ut fra dette tog for å bytte tog, — og idet de gikk over på det hvite toget — ble de selv og deres drakter hurtig som lynet forvandlet, så de sto der i blendende hvitt. Der lød et signal, og det hvite tog satte seg i bevegelse under sang, lovprisning og musikk fra de hvitklædde skarer. Jeg så hvor deres kjoler flagret for vinden. Jeg sto som betatt av deres himmelske sang. De viftet med snehvite lommetørklær og ropte: «Vi reiser til det nye Jerusalem. Farvel. Kom snart etter.»

Imidlertid var atter et tog ankommet på det tredje spor. Dette var sort som bekk. Der ble sagt til meg: «Dette er toget som fører til den evige fortapelse.» — Jeg hørte eder og forbannelser, blandet med sterk gråt. En masse mennesker kom ut fra toget med de mange farver. Deres nådetid var omme, og de steg nå over i det sorte tog, og straks ble

deres utseende forandret til den mest skrekkelige sorte farve. Klokken ringte og det sorte tog begynte å gå, først sakte, så raskere og raskere, inntil mørkerøde og svovelgule flammer slo ut på de steder, hvor dets hjul berørte sporet. De bespottelser og klagelyder som nådde mitt øre, trosser enhver beskrivelse. Klokken ringte atter, og jeg steg inn i det store tog med de mange farver. Dette begynte straks å gå med rask fart, men vognene var stø og behagelige. Her var folk av de mest forskjellige kirkesamfunn, sekter og troesbekjennelser. Her var rike og fattige, gamle og unge, menn og kvinner.

Snart kom konduktøren for å kontrollere billettene. Også jeg fikk min billett. Den så ut som en dagbok, og jeg fant til min store forundring at hele mitt forgangne liv sto skrevet i den. Hver time på dagen sattes nye merker, i mine tanker, ord og gjerninger. Det forbauset meg å erfare at konduktøren kjente bedre til mine forhold enn jeg kjente dem selv.

Da det led mot kveld, og da jeg skulle se på min billett, oppdaget jeg at min stilling slett ikke var så god som jeg hadde ventet. Da jeg beklaget dette for konduktøren, fikk jeg til svar: «*Lev bedre, så får du bedre merker*». Vi var atter ved en stasjon. Det hvite tog stanset på sporet ved siden av. Da var det igjen mange som skulle bytte tog. Konduktøren skrev noe på billettene som jeg ikke forsto — en slags kvittering skrevet med blod. De som nå tok imot den, fikk gå over i det hvite tog. Men mange spottet og lo, ja mange kastet endog billettene ned på kunéolv og trampet på den. Disse måtte da gå over i det sorte tog, som imidlertid atter var kommet på det tredje spor.

Fra det hvite tog lød lovsangstøner i den yndigste harmoni. Fra det sorte tog hørtes redselsfulle skrik og forbannelser. Så gikk atter det hvite tog ut fra stasjonen, mens musikken litt etter litt døde hen i det fjerne. Det store tog satte seg også i bevegelse. De spor det kjørte på, var lagt ut mot havet. Med full fart kjørte det ut på en bro og like ned gjennom sjøen, hvor hele toget

forsvant i dypet, mens et stort hull ble stående åpen i sjøen etter det.

Dypt røstet over hva jeg så, sagnet jeg meg ikke for mitt eget tog alt var i full gang. Da konduktøren kom forbi min plass, kunne jeg ikke la være å spørre: «Hvor lenge skal det vare før jeg får bytte tog?» Han så på meg med sitt alvorfulle flammepå samme tid milde blikk og sa:

«Hold billetten ferdig. Se jeg kommer snart!»

Jeg våknet.

Men det forunderlige jeg hadde opplevd, sto klart for mitt indre blikk, og jeg glemmer det aldri. Dette har sikkert noe å si oss alle sammen. Venner, hvor dan er vår stilling når Herren kommer? — Er vi rede?

Luk. 12, 35—40. Apenb. 22. kap. (Evangl.)

Post ledig.

En snild, troende pike kan få post fra 14 april i hjem, hvor husmoren er sjuk. Lønn etter avtale.

Henvendelse til:

Misjons-Røsten, Sarpsborg.

Bokanmeldelse.

Kristi seier i dødsriket. Av Th. Mundus.

Den kjente predikant Th. Mundus har utgitt en del prekener han har holdt på flere steder om ovenstående emne i bokform. Av de forskjellige taler kan nevnes: Hva er døden. Den lyse side av døden? Hvor går de døde hen? Kan man tale med de døde? Hvor er dødsriket? Når opphører nådetiden?

Boken er velskrevet og meget interessant. Det er jo stoff som sjelden belyses og her er det inngående gått igjennom.

Den vil uten tvil ha interesse for mange.

Boken er på 76 sider + omslag og koster kr. 1.75.

Utgitt på eget forlag.

Årsoppgjør for Schrødermisjonen

Arken, Eidsvoll	kr. 233.35
Evangelistmisjonen	535.48
Haslum	207.34
A. og H. Jarnes	240.00
Møllergt. 38	485.00
Chr. Størksen, Mosterhamn ..	20.00
Arendal	50.00

Kr. 1,771.26

Jeg vil herved takke enhver glad giver for hva du har gjort for Guds sak i 1941. Broderhilsen.

Øivind Pedersen.
Etterstadgt. 110 II, Oslo